

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Ο Μέγας Βασίλειος, που η Εκκλησία μας γιορτάζει την 1η Ιανουαρίου, γεννήθηκε στη Νεοκαισάρεια της Καππαδοκίας, το 329 μ.Χ. Ο πατέρας του ονομάζονταν και αυτός Βασίλειος και η μητέρα του Εμμέλεια, ήταν δε και δυο, ευσεβείς Χριστιανοί. Έφεραν στον κόσμο εννέα παιδιά, από τα οποία τα τέσσερα ήταν αγόρια και έγιναν Επίσκοποι, ο Βασίλειος στην Καισάρεια, ο Γρηγόριος στη Νύσσα, ο Πέτρος στη Σεβάστεια και ο μικρότερος Ναυκράτιος, έγινε μοναχός. Από τα πέντε κορίτσια, η μεγαλύτερη αδελφή Μακρίνα, έγινε μοναχή. Επίσημα δε, ανακηρύχθηκαν Άγιοι από την Εκκλησία μας, ο Βασίλειος, ο Γρηγόριος, ο Πέτρος και η αδελφή τους Μακρίνα.

Ο μικρός Βασίλειος, καθισμένος στα πόδια της γιαγιάς του Μακρίνας, άκουγε τις Χριστιανικές Αλήθειες, αλλά και για τους αγώνες, που καθημερινά έδιδαν οι Χριστιανοί. Γέμιζε, έτσι, την ψυχή του με θαυμασμό, για τους ηρωικούς Μάρτυρες της Χριστιανοσύνης. Όμως και η στοργική μητέρα του Εμμέλεια, έπαιξε σημαντικό ρόλο, στην διαπαιδαγώγησή του. Του μίλαγε συνέχεια, γι' αυτά που είδαν τα μάτια της, όταν, παντού διώκονταν οι Χριστιανοί. Αλλά και η παρουσία του πατέρα του, ήταν σημαντική, γιατί συνέχεια τον προέτρεπε να μορφωθεί, όσο καλύτερα μπορούσε. Έτσι, μεγάλωνε ο μικρός Βασίλειος στο οικογενειακό του περιβάλλον, με Χριστιανική ανατροφή. Στο μυαλό, αλλά και στην καρδιά του, ζούσαν οι ηρωικές μορφές των Μαρτύρων της Εκκλησίας μας, από τις μοναδικές και σπάνιες διηγήσεις, της γιαγιάς του, αλλά και της μητέρας του.

Για να πετύχει καλύτερη μόρφωση, από νωρίς, εγκαταλείπει τον τόπο καταγωγής του και πηγαίνει στην Καισάρεια της Καππαδοκίας, κοντά σε ικανούς διδασκάλους, προκειμένου να μορφωθεί καλύτερα. Γρήγορα, όμως, αφήνει την Καισάρεια και πηγαίνει στην Κωνσταντινούπολη, που φημίζονταν, ότι στα σχολεία της διδάσκουν, ονομαστοί διδάσκαλοι. Εδώ, παρακολούθησε μαθήματα για μεγάλο χρονικό διάστημα και η μόρφωση που πέτυχε, τον έκανε να ξεχωρίζει από τους συμμαθητές του. Το κέντρο, όμως, των γραμμάτων και της πνευματικής ζωής εκείνα τα χρόνια, ήταν η Αθήνα, στις σχολές της οποίας δίδασκαν οι σοφιστές, Ιμέριος και Προαιρέσιος. Αφήνει, λοιπόν την Πόλη και έρχεται στην Αθήνα, όπου συναντιέται με το συμπατριώτη και φίλο του Γρηγόριο και σπούδαζαν μαζί.

Οι σπουδές του στην Αθήνα, διήρκεσαν περίπου πέντε χρόνια. Διδάχτηκε όλες τις επιστήμες της εποχής και οι επιστημονικές του παρατηρήσεις, επιβεβαιώνονται επιστημονικά σήμερα, παρά το πέρασμα τόσων αιώνων. Με τις σπάνιες αρετές που τον διέκριναν, αλλά και με την εγκράτεια και τη σωφροσύνη του, έγιναν αφορμή, να θαυμάζεται από όλους. Μέχρι και το σοφό του διδάσκαλο Εύβουλο, μπόρεσε να επηρεάσει με τις πλούσιες αρετές του, ώστε κατάφερε να τον πείσει, να γίνει τελικά χριστιανός.

Έτσι, μετά το τέλος των σπουδών του, γυρίζει πίσω στην Καισάρεια και άρχισε να ασκεί, το επάγγελμα του ρήτορα. Η φήμη του άρχισε να διαδίδεται γρήγορα και οι γονείς έτρεχαν να αποσπάσουν την υπόσχεσή του, προκειμένου να τον πείσουν, να γίνει ο διδάσκαλος των παιδιών τους. Όμως, εκείνη, που κατάφερε να τον πείσει, ήταν η αδελφή του Μακρίνα. Του

συνέστησε, ότι οι πλούσιες γνώσεις που κατείχε, αλλά οι σπάνιες αρετές που διέθετε, θα μπορούσε να υπηρετήσει με επιτυχία την Εκκλησία του Χριστού. Έτσι, βαπτίζεται σε ηλικία 27 χρόνων Χριστιανός, από τον Επίσκοπο Καισάρειας Διάνιο, μοιράζοντας συγχρόνως την περιουσία του στους φτωχούς και την Εκκλησία, τηρώντας έτσι, τη συνήθεια της εποχής. Στη συνέχεια αποσύρεται σ' ένα κτήμα που είχαν στον Πόντο, προκειμένου να πετύχει, μεγαλύτερη πνευματική περισυλλογή. Κατάφερε δε, να την εξασφαλίσει, με τη συνεχή μελέτη της Αγίας Γραφής.

Είχε δε, ακούσει πολλά, για το μοναχικό βίο και θέλησε να γνωρίσει από κοντά, τους αγώνες, των ασκητών και των μοναχών. Αφού, πρώτα, επισκέπτεται την Παλαιστίνη, για να προσκυνήσει τους Θεοβάδιστους Αγίους Τόπους, πηγαίνει στην Αίγυπτο, για να επισκεφθεί τα μεγάλα ασκητήρια της Νιτρίας. Έτσι, γνώρισε, την αυστηρή άσκηση, των μεγάλων και φημισμένων τότε, μοναχών. Ήθελε με αυτό τον τρόπο να αντιγράψει από τον καθ' ένα, εκείνο, που θεωρούσε καλύτερο και να το εφαρμόσει στη ζωή του. Στη συνέχεια επιστρέφει στον Πόντο, όπου γίνεται μοναχός. Άρχισε αμέσως να γράφει τους Κανονισμούς του Μοναχικού βίου, που ακόμη και σήμερα εφαρμόζονται, γιατί ρυθμίζουν τη ζωή των μοναχών.

Η φήμη του άρχισε να διαδίδεται παντού και όλοι του ζητούσαν επίμονα, να λάβει, το αξίωμα της Ιεροσύνης. Ο Επίσκοπος Καισάρειας Ευσέβιος, τον χειροτονεί Διάκονο και μετά Πρεσβύτερο. Όταν δε, το 370 μ.Χ. πεθαίνει ο Ευσέβιος, τότε οι Χριστιανοί της Καισάρειας, τον εξέλεξαν, Επίσκοπό τους. Έτσι, μόλις, αναλαμβάνει το αξίωμα του Επισκόπου, αρχίζει, καινούριο αγώνα άσκησης και εγκράτειας. Προσεύχεται πολύ και ο ύπνος του είναι, ελάχιστος. Το φαγητό του απλό και λιτό, τρώει δε τόσο, ίσα που να μπορεί να στηρίζει το σώμα, τη ψυχή του. Αρχίζει να επισκέπτεται την περιφέρεια του, να τονώνει τους Χριστιανούς στην πίστη τους, αλλά και να ακούει με στοργή τις αγωνίες και τα προβλήματά τους, δίδοντας πάντα λύση σ' αυτά. Όταν δε κάποτε έπεσε μεγάλη πείνα στην Καισάρεια και οι πλούσιοι έκρυβαν τα σιτηρά, προκειμένου να ανεβάσουν τις τιμές, ο Επίσκοπος Βασίλειος με κατάλληλες ομιλίες στην Εκκλησία, τους έπεισε, ότι έχουν χρέος να βοηθήσουν τους πτωχούς. Εκείνοι, άνοιξαν, αμέσως τις αποθήκες τους και μοίραζαν τα τρόφιμα που είχαν κρύψει, στους πτωχούς.

Αλλά και για χάρη του ποιμνίου του, δε δίστασε να έλθει αντιμέτωπος, με τους ισχυρούς της εποχής. Όταν κάποτε ο αυτοκράτορας Ιουλιανός ο Παραβάτης, ξεκίνησε να πάει στην Περσία, θέλησε να περάσει από την Καισάρεια. Τότε, ζήτησε από τον συμφοιτητή του στην Αθήνα, Επίσκοπο Βασίλειο, να του παραδώσει όλο το χρυσάφι, που είχε στην Εκκλησία του. Με το λαό του ο Επίσκοπος, βγήκε από την Καισάρεια να τον υποδεχθεί, προσφέροντάς του αντί για χρυσάφι που του ζήτησε, τρία κριθαρένια ψωμιά! Ο Ιουλιανός γεμάτος οργή, δίδει εντολή στους υπηρέτες του, να αντιπροσφέρουν στον Επίσκοπο, χόρτα και σανό, που δίδουν στα ζώα. Ο Επίσκοπος γεμάτος καλοσύνη του λέγει: « Εμείς βασιλέα μου, επειδή μας απαίτησες να σου προσφέρουμε, σου δώσαμε από εκείνο, που εμείς τρώμε. Εσύ, όμως, μας προσφέρεις από εκείνο, που εσύ τρώγεις (σανό) ». Ο Ιουλιανός ξεσπά αμέσως σε απειλές, στο πρόσωπο του Επισκόπου, στην πόλη του, αλλά και στο λαό του. Τους λέγει, ότι θα τους καταστρέψει, μόλις γυρίσει από την Περσία, νικητής.

Μπροστά σε μια τέτοια απειλή, ο Επίσκοπος Βασίλειος, αναγκάζεται να ζητήσει από τους κατοίκους της Καισάρειας, να δώσουν άφθονα χρήματα, τα χρυσαφικά, αλλά και τα ασημικά τους. Μ' αυτό τον τρόπο θα προσπαθούσε να τον καταπραΰνει, μια και γνώριζε, ότι ήταν πολύ φιλοχρήματος. Συγχρόνως δε, έθεσε το ποιμνίο του σε νηστεία και προσευχή, με ολονύκτιες ακολουθίες, που συμμετείχαν, οι αόρατες Αγγελικές Δυνάμεις του Θεού. Έτσι, το μήνυμα δεν άργησε να έλθει, ότι ο αυτοκράτορας Ιουλιανός σκοτώθηκε, σε κάποια μάχη.

Ο Μέγας Βασίλειος

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Πέμπτη, 22 Δεκέμβριος 2011 04:48 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 08 Απρίλιος 2013 02:47

Ο ευσεβής λαός της Καισάρειας σταμάτησε να απειλείται και ο Επίσκοπος θέλησε να τους επιστρέψει, εκείνα, που είχε δώσει ο καθένας. Όμως οι χριστιανοί της Καισάρειας, δε δέχτηκαν να τα πάρουν πίσω και άφησε ο καθένας ό,τι ήθελε, προκειμένου ο Επίσκοπος να τα χρησιμοποιήσει, όπως εκείνος επιθυμούσε. Με τα χρήματα αυτά χτίζει την περίφημη Βασιλειάδα κοντά στην Καισάρεια, όπου εύρισκαν δωρεά θεραπεία οι ασθενείς και προστασία με τροφή, τα αδύνατα ορφανά.

Έτσι, έβαζε πάντα μπροστά τον εαυτό του και δεν υποχωρούσε εύκολα, στις επίγειες αρχές και τις εξουσίες. Συνέχεια αγωνίζονταν να στηρίξει τους Χριστιανούς και μάχονταν τους αιρετικούς, που δημιουργούσαν προβλήματα. Η ζωή του είχε ένα και μόνο σκοπό, να πετύχει την αγιότητα και την ένωση του, με το Θεό. Είχε σαν όπλο την προσευχή, που τον δυνάμωνε και τον φώτιζε στο να γράφει, συνέχεια. Ο ύπνος του ήταν ελάχιστος και εξουθενωμένος, από την καθημερινή φροντίδα του ποιμνίου του, συνέχιζε στο ασκητικό κελί του, να δουλεύει ασταμάτητα. Γράφει, λοιπόν, συγγράμματα, που σκορπούν παντού το άρωμα της αγιότητάς του και είναι πλημμυρισμένα από το Θείο Φως του Ουρανού. Η πνευματική του δημιουργία ξεκινά με τους κανόνες της ασκητικής ζωής, στα Ασκητικά του συγγράμματα. Ακολουθούν τα δογματικά και ηθικά του έργα, καθώς και τα παιδαγωγικά του συγγράμματα, που τον κάνουν μεγάλο και ασύγκριτο διδάσκαλο. Όταν δε μιλούσε και κήρυττε το Λόγο του Θεού, έκανε να ανατριχιάζει από συγκίνηση, το πλήθος των Χριστιανών, που τον άκουγε. Τα έργα του αποτελούν, ένα πολύτιμο θησαυρό, στη ζωή της Εκκλησίας μας. Γι' αυτό του δόθηκε ο τίτλος του Μεγάλου, τόσο από την Εκκλησία μας, όσο και από την Ιστορία.

Οι μεγάλες, όμως, Εκκλησιαστικές ευθύνες, που είχε επωμισθεί ο Μέγας Βασίλειος, καθώς και η αυστηρή ασκητική του ζωή, βρήκαν την ευκαιρία να λυγίσουν, το ασθενικό του σώμα. Μια βαριά ασθένεια στα νεφρά, εκδηλώθηκε ξαφνικά και τον κράτησε καθηλωμένο, στο κρεβάτι του πόνου. Η είδηση, ότι ο λαμπρός Ιεράρχης ασθενεί, μεταδόθηκε αστραπιαία στους Χριστιανούς της Καισάρειας, αλλά και της ευρύτερης περιοχής της Καππαδοκίας. Πλήθος δε κόσμου συγκεντρώνονταν καθημερινά, για να του δώσουν λόγια παρηγοριάς, που πολλές φορές δεν εύρισκαν, αλλά και να ακούσουν τις σοφές και πολύτιμες συμβουλές του. Εκείνος, τους δεχότανε με χαρά και τα μάτια του λαμποκοπούσαν, από ευτυχία. Όταν δε, λίγο αργότερα ακούστηκε η θλιβερή είδηση του θανάτου του Μεγάλου Ιεράρχη, πόνος και θλίψη, πλημμύρισε τις καρδιές τους. Ήταν η 1η Ιανουαρίου του 379μ.Χ. σε ηλικία 49 χρόνων και αυτή τη μέρα, γιορτάζεται, από την Εκκλησία μας.

Στην αγιογραφία της Εκκλησίας μας, παριστάνεται μαζί με άλλους Ιεράρχες, στην κατώτερη ζώνη της κόγχης του Ιερού Βήματος. Είναι ντυμένος, την Αρχιερατική Του στολή και κρατεί ανοικτό ειλητάριο. Η Εκκλησία μας, Τον τιμά ξεχωριστά, γιατί Τον θεωρεί, Μεγάλο Πατέρα και Μεγάλο Διδάσκαλο Της.

Αλλά και από τον Ορθόδοξο Ελληνικό λαό, τιμάται με ξεχωριστή λαμπρότητα. Η μέρα της γιορτής του, η Πρωτοχρονιά, λέγεται: « Άη- Βασίλης» ή « Μέρα τ' Άη- Βασιλείου». Υπάρχει δε και επίρρημα « Αγιοβασιλειάτικα» που λέγεται με χρονική σημασία: « Ήρθες, πρωί- πρωί Αγιοβασιλειάτικα, να βάλουμε καβγά;». Συνήθως παρουσιάζεται με κοσμική μορφή, γιατί είναι ο Άγιος που κρατεί στα χέρια του « χαρτί και καλαμάρι», αλλά και ο γέρος, που φέρνει δώρα. Με το όνομα Του, είναι συνδεδεμένη και η Βασιλόπιττα, που σαν έθιμο, δίδει χάρη και ομορφιά στα σπίτια, γιατί συγκεντρώνει την οικογένεια και της δίδει, μια Χριστιανική μορφή αγάπης.

Απολυτικό του Αγίου:

Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος σου, ως δεξαμένη τον λόγον σου, δι' ου θεοπρεπώς εδογματίσας, την φύσιν των όντων ετράνωσας, τα των ανθρώπων ήθη κατεκόσμησας. Βασίλειον ιεράτευμα, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τον Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν το μέγα έλεος.

Ακούστε το απολυτικό του Αγίου:

{mp3}01_01_ag_basileios{/mp3}

ΠΗΓΕΣ:

1. Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια.
2. Εκδόσεις « ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ», Ο Μέγας Βασίλειος, Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου.
3. Απολυτικά Αγίων, Bysmusic. gr, π. Νικόδημος Καβαρνός.

Το βίο του Μεγάλου Βασιλείου τον αφιερώ νω:

1. Σε όσους και όσες φέρουν βαπτιστικά το όνομα του Αγίου και ξεχωριστά , στο γιό μου Βασίλη, στο γαμπρό μου Βασίλη και στα ανίψια μου Βασίληδες, να προστατεύεται η ζωή τους, από τη Χάρη Του.
2. Στην εγγονή μου Μαρκέλλα, με την ευχή, να προστατεύεται η ζωή της από τη Χάρη του Αγίου.

Δεκέμβριος 2011.

Σπήλι,

Σταυριανάκης Κωνσταντίνος του Βασιλείου.

Θεολόγος, πρώην

Διευθυντής, Γενικού Λυκείου Σπηλίου.

Ο Μέγας Βασίλειος

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Πέμπτη, 22 Δεκέμβριος 2011 04:48 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 08 Απρίλιος 2013 02:47

{JComments ON}